

Medlemsstaternes pligt til efter stk. 1 at råde over tilstrækkelige kontrol- og undersøgelsesmidler må anses for at være opfyldt ved de midler, som de danske myndigheder allerede har til deres rådighed i henhold til lovgivningen. Således eksisterer der den i bemærkningernes punkt C.15. nævnte mulighed for i medfør af retsplejelovens kapitel 57 samt markedsføringsloven at få nedlagt et forbud ved domstolene. Retsplejeloven indeholder endvidere regler om politiets muligheder for at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden (kapitel 71), ransagning (kapitel 73), beslaglæggelse (kapitel 74) m.v. Ligeledes har visse tilsynsmyndigheder i medfør af særlovgivningen fået tillagt særlige kontrolmidler. Således kan Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til et pengeinstitut og dets filialer med henblik på indhentelse af bl.a. oplysninger.

Ligeledes har adskillige myndigheder adgang til efter lovgivningen at kræve informationer, der er nødvendige for udførelsen af deres tilsyn, udleveret af virksomhederne. Forbrugerombudsmanden kan således efter markedsføringslovens § 15, stk. 2, kræve meddelt alle oplysninger, som skønnes nødvendige for dennes virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold falder ind under lovens bestemmelser. Lægemiddelstyrelsen kan i medfør af lægemiddelovens § 29, stk. 4, kræve alle nødvendige oplysninger med henblik på at kontrollere, at reklamer for et lægemiddel er i overensstemmelse med loven. Som et tredje eksempel kan nævnes, at pengeinstitutter efter lov om banker og sparekasser m.v. skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Som supplement til de gældende regler, der sikrer myndighederne mulighed for at kræve informationer m.v. af virksomhederne, foreslås indsat en generel bestemmelse i lovforslagets § 7, stk. 3, hvorefter tjenesteyderne skal sikre myndighederne en let tilgængelig og vedvarende adgang til de generelle oplysninger, der er nævnt i forslagens § 7.

Der må derfor anses for at være tilstrækkelige kontrol- og undersøgelsesmuligheder til stede, hvorfor direktivets artikel 19, stk. 1, ikke giver anledning til lovændringer på dette punkt.

Forpligtelsen i artiklens stk. 2 til at udpege en eller flere kontaktpunkter som led i samarbejdet mellem medlemsstaterne og Kommissionen foreslås som en fleksibel løsning gennemført ved en bemyndigelse i forslagens § 17, stk. 1, hvorefter økonomi- og erhvervsministeren efter forhandling med de berørte ministre kan udpege de offentlige myndigheder, der

skal være kontaktpunkt for det administrative samarbejde vedrørende e-handelsdirektivet.

Som udgangspunkt må det forventes, at de offentlige myndigheder, hvis kompetenceområde hører under e-handelsdirektivets anvendelsesområde, vil indgå i et netværkssamarbejde på tværs af grænserne. Direktivet fordrer imidlertid, at der udpeges et eller flere centrale kontaktpunkter, og at meddelelse herom gives Kommissionen og de andre medlemsstater. Det forventes, at Forbrugerstyrelsen under Økonomi- og Erhvervsministeriet udpeges som kontaktpunkt. Kontaktpunktet forventes at få en koordinerende funktion.

Medlemsstaternes forpligtelse efter artiklens stk. 3 til efter anmodning hurtigst muligt at yde bistand og give oplysninger til Kommissionen eller en anden medlemsstat skal ske i overensstemmelse med den nationale lovgivning. Bestemmelsen skal styrke myndighedssamarbejdet og må antages at være begrænset til de oplysninger, som det er nødvendigt for udenlandske myndigheder og Kommissionen at erhverve i relation til udøvelsen af hjemlandskontrol.

De nævnte krav må forstås i overensstemmelse med direktivets artikel 3, stk. 1, om hjemlandskontrol, hvorefter der ikke kræves nye former for tilsyn. Anmodning om bistand og oplysninger fra en myndighed i en anden medlemsstat eller Kommissionen skal derfor ske med respekt af gældende regler for indhentning og udlevering af oplysninger på samme måde, som var henvendelsen fra en dansk myndighed. Som eksempel på regler for udveksling af oplysninger mellem danske myndigheder kan nævnes forvaltningslovens kapitel 8, særligt §§ 27-28 og persondatalovens kapitel 4, særligt §§ 6-8.

Direktivet pålægger som nævnt medlemsstaterne en pligt til efter anmodning at give oplysninger og yde bistand. I de nævnte bestemmelser i forvaltningsloven og persondataloven om videregivelse af oplysninger må der antages at være hjemmel til videregivelse af oplysninger til udenlandske myndigheder inden for EU og EØS-landene.

Pligten i artiklens stk. 4 til at udpege et eller flere kontaktpunkter af rådgivende karakter må i mindre udstrækning anses for at være opfyldt i praksis, idet en del myndigheder har rådgivende funktioner over for erhvervsdrivende, forbrugere m.v. Således rådgiver Forbrugerstyrelsen forbrugere og erhvervsdrivende om bl.a. parter rettigheder og pligter i kontraktforhold, markedsføringsretlige forhold, produktsikkerhedsmæssige forhold, klage- og retsmidler i tilfælde af tvister, og hos hvilke myndigheder, organisationer m.v., en part kan få yderligere oplysninger eller prak-